

Människan ensam i Jessica Faiss konst

19 januari 2012 kl 01:00

RECENSION **JESSICA FAISS**

Galleri Flach, Hälsingegatan 43
t o m 12 februari

Annika Larsson är känd för närgångna videoverk av mänsklig mimik och fetischartade detaljer. På Andréhn-Schiptjenko har hon dock riktat intresset mot gränsen mellan människa och djur, där fokus ligger på det djuriska i människan.

I centrum för den genomarbetade utställningen står videoverket *Animal*, vilket kretsar kring så kallade "fursuiters", människor som klär ut sig till djur. I 14 avsnitt får vi följa hur dessa samlas i en hotellfoajé på någon sorts kongress för att sedan klättra i träd, dansa disko eller diskutera. Här känner man igen Larssons berättarteknik, där långsamma redovisande sekvenser blandas med närbilder på detaljer.

Intensiteten från Larssons tidigare videoverk vill dock inte riktigt infinna sig. Kanske för att djurmaskerna inte ger oss någon mimik att relatera till. Å andra sidan gör detta just masken intressant; den inre personens självbild konfronteras med maskens otymplighet, vilket tydligast gestaltas i det avsnitt där fursuitererna sitter ner och försöker dricka.

Runt videoprojektionen samlas verk i andra tekniker; bastanta klätterrep och trädstammar med genomgående bultar ställs bredvid känsliga föremål som en lerskulptur och teckningar utlagda på ett bord. De senare lockar till bläddrande, men verket får tyvärr inte beröras. Det är synd eftersom betraktaren hindras från att kunna följa undersökningen lite närmre och därmed komma på jämbördig fot med konstnären. Istället blir vi till material i Larssons projekt då vi, likt djur, uppfordras stå på alla fyra för att betrakta de videoverk som endast kan ses genom små tithål placerade nära marken.

Om Larsson intresserar sig för rollspel och interaktion, är människan ensam i Jessica Faiss konst. Utställningen *Solitude* spänner mellan två videoprojektioner med helt olika temperament. Den första visar en närmast hallucinatorisk resa genom ett stadslandskap i skymningens sprakande färger, där svindeln förstärks av att projektionen visar samma filmmaterial rättvänt och spegelvänt samtidigt. Den andra projektionen visar en stillsam resa genom ett dimmigt morgonlandskap. Hos Faiss placeras betraktaren i förstapersonsperspektiv, utan möten med andra personer. Här blir jaget till genom kontemplation – inte kommunikation.

Faiss videor är medryckande och låter betraktaren glömma tid och rum. Samtidigt experimenterar hon mycket medvetet med mediets möjligheter, och

visar såväl ljuslådor med förföriskt pastorala bilder som små nedklottrade naturfotografier. Kontemplationen kompletteras med reflektion, där ljudet fungerar som en sammanbindande länk mellan verken.

I likhet med Faiss arbetar Stefan Otto ofta med videoverk av kontemplativa (bil)resor. På Peter Bergman ställer han dock ut stillbilder och objekt, vilka berör samma sorts tidslighet som funnits i tidigare verk.

Ett objekt med fyra likartade hippie-folkabussar i olika stadier av förfall visar träffsäkert på hur både tider och värderingar försvinner. Men objekten saknar den personliga resonans som finns i de mer svårtydbara fotografierna, där själva bilden har genomgått olika former av transformationer. Ett ursprungligt fotografi har målats av, målats över och fotograferats igen. De till synes obetydliga landskapen blir därigenom intensivt laddade med mening. Här ges det opersonliga och allmängiltiga en mycket personlig närvaro, vilket leder tillbaks till frågan om subjektets tillblivelse.

Metamorfosen, vägen och naturen. Tre konstnärer lägger samtida perspektiv på klassiska sätt att tackla den eviga frågan: vilka är vi?

HÅKAN NILSSON
kultur@svd.se